

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

Davant el canvi del Govern en relació amb el Sàhara Occidental

La decisió del govern Sánchez de modificar públicament la seva posició respecte del Sàhara Occidental ha aixecat una onada de protestes entre les diferents forces polítiques del país. Així el dimecres 6 d'abril una Proposició No de Llei (PNL) va ser votada per la majoria del Congrés (des del PP a Bildu contra el PSOE i amb Cs i Vox abstenint-se), el text de la qual condemnava la decisió de Sánchez, que argüeix competències presidencials per decidir sobre el tema (decisió que difícilment es pot fer sense acord amb el Rei com a cap de l'Exèrcit).

És normal que aquest tema de gran sensibilitat entre importants sectors dels militants obrers i demòcrates d'aquest país aixequi butllofes.

Pels qui van aprovar la PNL, es tractaria del dret d'autodeterminació, un principi elemental de la democràcia. Dret, però, que s'ha oblidat quan es tracta d'assumptes domèstics (com els pobles d'Espanya) o que s'ha manipulat a fons per destruir estats construïts en la lluita contra el nazisme com la Federació Iugoslava.

La qüestió del Sàhara Occidental, en el seu context

Per abordar aquesta qüestió, cal plantejar, en primer lloc, una primera pregunta: és possible separar el dret d'autodeterminació d'un sector del poble sahrauí del conjunt dels altres pobles del Marroc, país que va patir fins a 1956 l'opressió colonial de la dictadura franquista i el règim francès?

Perquè en primer lloc el poble sahrauí no es limita a l'antiga colònia espanyola, sinó que abasta diversos països actuals (incloent-hi Algèria). Per què, per tant, no es reclama aquest dret a tots els països de la regió?

Per què no s'integra aquest dret al combat comú de tots els pobles del Marroc contra la monarquia alauita, agència de l'imperialisme? Monarquia que va ser instaurada per l'exèrcit espanyol i francès contra l'Exèrcit d'Alliberament Nacional (ELN) que lluitava per la seva independència, i la unitat i la sobirania del país. Contra l'ELN, els governs francès i espanyol van organitzar una acció militar conjunta, l'operació Ecouvillon, amb la connivència del rei del Marroc, Mohamed V.

L'ELN en el qual participaven llavors els primers fundadors del Front Polisari, el qual va gaudir de les armes que l'exèrcit espanyol va deixar, i avui està enquadrat militarment per

l'exèrcit algerià.

L'alt comandament de l'exèrcit algerià que segueix mantenint el poder real a Argèlia, ha anul·lat bona part de les conquestes de la independència (en particular la nacionalització del petroli) i segueix mantenint, de fet, un règim de partit únic. L'exèrcit argelià utilitza la causa sahrauí, només com a part de la seva competència amb el Marroc en relació al seu sotmetiment a l'imperialisme francès i nordamericà.

Ahora, la monarquia alauita del Marroc utilitza el Sàhara com excusa per imposar la Unió Nacional en torn a si mateixa a totes les forces polítiques del país.

El paper de la corona espanyola

La situació actual del Sàhara és conseqüència de la retirada precipitada de les tropes espanyoles, el 1975, una operació organitzada en persona pel llavors Príncep d'Espanya, Joan Carles de Borbó, que va organitzar, d'acord amb els EUA, aquesta retirada. Proper a pujar al tron, volia tant sí com no evitar implicar l'exèrcit espanyol en una guerra colonial contra el Marroc, veient l'exemple del veí Portugal, on la guerra colonial va portar a la revolució del 25 d'abril.

El Borbó va fer, el novembre de 1975, una visita a les tropes espanyoles a Aaiun en un viatge sorpresa. Mentre fa promeses públiques que “Espanya no farà un pas enrere, complirà tots els seus compromisos, respectarà el dret dels sahrauís a ser lliures” i assegura que “el vostre comandant en cap estarà aquí, amb tots vosaltres, quan soni el primer tret”, organitza “l'operació oreneta”, una evacuació precipitada de la colònia. Tan precipitada que deixa en mans del Front Polisari armes i bagatges que li permetran iniciar la guerra contra el Marroc.

El llavors governador general del Sàhara Occidental, el general Federico Gómez de Salazar –que va participar a la guerra civil al comandament de tropes mercenàries marroquines, i més tard a la Divisió Blava– declarava llavors que “(...) En una conflagració armada puc assegurar-los que haguéssim obtingut una gran victòria sobre el Marroc en menys de 24 o 48 hores, però per no fer aquesta matança (sobre la Marxa Verda) i per salvaguardar la pau desistim de la violència i arribem a un acord (...)”. I afegia que “(...) Espanya té la consciència tranquil·la per haver fet tot el possible per concedir-los l'autodeterminació, però les constants accions d'aquest Front (Polisari) ens han obligat a acceptar aquesta postura tripartita (...)”.

Qui mana en realitat?

Certa premsa de dretes –curiosament recolzada amb alguns que es consideren d'esquerres– llança els seus atacs contra el sàtrapa marroquí i la capitulació de Sánchez davant seu. A banda del tuf racista d'aquests epítets, i com si el rei d'Espanya no fos de la mateixa calana alhora de ser el representant del país colonitzador (no ho oblidem). Tot i això, fàcil és comprovar que ni el rei del Marroc, ni el d'Espanya i menys Sánchez tenen en aquest cas poder decisiu.

La història és llarga i va des de la negativa de Franco a tornar al Marroc, en el moment de la seva independència, una part important del seu territori (Ceuta, Melilla, Ifni, el Sàhara...), o sigui negant la unitat nacional marroquina, fins que els EUA es van ficar a l'assumpte.

Partim del pla Baker el 1997 fins a la versió modificada (prenent com a exemple l'Estat de les autonomies espanyol) del 2007.

El desembre del 2020, el llavors president dels Estats Units, Donald Trump, va signar una declaració reconeixent la sobirania del Marroc sobre el Sàhara Occidental. La Casa Blanca va assenyalar que aquesta decisió formava part de l'acord per al restabliment de relacions diplomàtiques plenes entre el Marroc i Israel (una decisió que compta amb el rebuig massiu del poble marroquí). L'administració Biden ha ratificat aquesta decisió.

A primers de març, la subsecretària d'Estat nord-americana Wendy Ruth Sherman va fer un viatge a Rabat, Alger i Madrid. Sánchez escriu immediatament al rei marroquí per repetir el que diu l'actual administració Biden (que per cert ja havia avançat el govern alemany sota Merkel): que la solució més adequada per al Sàhara occidental és una autonomia en el marc del règim. Per tant, la “decisió” de Sánchez –per més que tracti de presentar-la com una concessió al Marroc perquè recolzi el forrellat a la immigració després de les tanques de Ceuta i Melilla– no és sinó una mostra de submissió als dictats de l'amo ianqui.

El règim autònom que s'atorgaria al Sàhara obre el meló d'altres autonomies possibles, que s'estendrien a tot el territori del Marroc. Recordem que el vell projecte d'autonomització del país va ser aplaudit en el seu moment pels capitalistes espanyols que buscaven invertir al RIF si es creava una “zona franca”.

Per què l'imperialisme nord-americà ha optat per aquesta “solució”?

Fins i tot la declaració de Trump, el govern dels EUA defensava formalment l'anomenat

Pla Baker, aprovat per l'ONU el 2003 (no en va el seu autor era l'exsecretari d'Estat dels EUA, James Baker).

Per valorar el canvi de posició, és conseqüència hem de partir de la nova situació internacional, marcada per la retirada dels EUA de l'Afganistan, constatació de que ja no tenen la capacitat d'actuar com a gendarme mundial. Una situació agreujada per la guerra a Ucraïna. Per als EUA el règim marroquí ocupa un lloc important en relació amb la defensa d'Israel i l'opressió dels palestins, i ... ahora, és un estat tap en relació a l'Àfrica subsahariana. En aquesta zona, l'esfondrament de tots els governs titelles dependents de l'imperialisme francès i el fracàs de la seva presència militar fan témer una emigració més que massiva. Reforçar la Monarquia alauita és una necessitat de "l'ordre mundial" i la monarquia espanyola hi té interès.

Per a Algèria, sense deixar de ser important, la "qüestió saharauí" és simplement una carta. A més, li permet vendre el gas i el petroli a l'alça.

Qui perd? D'entrada, els treballadors i els pobles del Marroc, inclosos els saharauís.

Una "legalitat internacional" contra els pobles

Algunes crítiques a la decisió de Sánchez recolzen en una suposada "legalitat internacional". Però aquesta legalitat es basa en el reconeixement de la responsabilitat i el dret

del colonitzador: Espanya i França, en el cas del Marroc. Una legalitat basada, per tant, en les matances de les guerres colonials, del 1909, del 1922, del 1924 (incloent bombardejós amb armes químiques) contra la població marroquina.

Avui es pretén presentar l'ONU com a defensora de drets. No ens deixem enganyar per aquest argument. L'ONU que va crear l'Estat d'Israel massacrant i expulsant la població palestina, que va permetre l'embargament contra l'Iraq (que va tenir com a conseqüència que 1,5 milions de persones morissin entre el 1990 i el 1998 per aquesta causa, segons la mateixa ONU), i la llista és llarga. L'ONU no és més que una "caverna de bandits" utilitzant la caracterització que feia Lenin de la seva antecessora, la Societat de Nacions.

Només els pobles poden obrir una solució, sense ingerències imperialistes

L'única legalitat que poden reconèixer els treballadors i els pobles és la que rebutja la ingerència imperialista dels EUA i la seva subsidiària Monarquia espanyola i, per descomptat, en cap cas la seva subagència, la monarquia alauita.

Com a militants obrers internacionalistes considerem que, vivint en un país imperialista com Espanya, "l'enemic és al nostre país". És per això que lluitem contra tota ingerència del govern espanyol al Marroc i

per la devolució de Ceuta, Melilla i altres enclavaments colonials al Marroc, al mateix temps que exigim la devolució de Gibraltar i la retirada de les bases nord-americanes de la península ibèrica.

Som solidaris amb tots els pobles del Marroc, amb la seva lluita unida -incloent-hi el poble del Sàhara occidental- contra la ingerència imperialista i la seva agència local, el rei del Marroc que, a més, dona suport a l'Estat d'Israel. Només els pobles del Magrib, àrabs, berbers, saharauis, poden obrir una solució democràtica a la situació de la zona. La decisió de Trump, Biden i Sánchez intenta tancar el camí a una solució democràtica per al Magrib, solució que només pot sortir d'una unió lliure de pobles, alliberats de tota ingerència estrangera, des de la Monarquia espanyola a l'ONU i la Unió Europea.

I combatem al nostre país perquè el milió llarg de treballadors marroquins gaudeixin de tots els drets, contra el treball esclau en la recol·lecció de collites, contra la quota masculista de treballadores marroquines, que només selecciona dones amb fills menors d'edat per al treball a la recol·lecció de la maduixa, "contra tota manifestació de racisme, i, en primer lloc, contra la infame Llei d'Estrangeria. Recordem que després de l'entrevista de Sánchez amb Mohamed VI s'ha acordat que el Marroc acollirà els immigrants "irregulars" que Espanya expulsi. (Parlarem d'això amb més deteniment)

Els nostres compromisos ...

L'internacionalisme només pot ser pràctic...

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta